

Chương 39

Kim Đảnh Tài Hiện

ộc Cô Thanh Tùng nghe như mỗi tiếng cười của Lam Chủy Đại Hộ Pháp là một mũi dùi nhọn đâm vào tim chàng.

Chàng khó chịu vô cùng.

Giương tròn đôi mắt nhìn trừng trừng lão ác ma, Độc Cô Thanh Tùng chốc chốc lại rung khẽ người lên, đáng lý chàng phải quát lên vài tiếng lấn át lão, nhưng làm sao chàng cảm thấy bất lực, đến một lời nói chàng cũng không thể thốt nổi.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười một lúc lâu bỗng chính sắc mặt nghiêm lại :

- Vạn Cực Đế Quân không nghe lời ta ! Đáng tiếc !

Độc Cô Thanh Tùng không hiểu lão muốn nói gì, chàng hỏi gặng :

- Không nghe gì?

Lão cao giọng :

- Tiểu tử có biết không? Nếu Đế Quân chịu nghe lời ta thì...! Hừ ! Tất cả đều ra ma hết rồi, còn đâu? Hừ, đáng tiếc !

Độc Cô Thanh Tùng thở phào mấy phát.

Câu nói của Lam Chủy Đại Hộ Pháp chứng tỏ người thân của chàng chưa thọ hại. Chính Lam Chủy Đại Hộ Pháp đưa ý kiến giết tất cả nhưng Vạn Cực Đế Quân không đồng ý.

Như vậy là chàng còn nhiều cơ hội giải cứu họ. Tuy nhiên chàng không mấy tin tưởng vào lời của lão, chàng hỏi :

- Người nói thế có nghĩa gì?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp từ từ khép mí mắt, lão có vẻ mệt mỏi vô cùng.

Lão trầm giọng thốt :

- Bình sanh ta chưa hề biết sợ ai ! Điều đó làm ta rất hãnh diện, dù ta gặp tay kình địch, bất quá chỉ có hai con đường : thắng và bại, thắng thì sống bại thì chết, phàm chen chân trong kiếp sống giang hồ, nếu sợ chết thì còn danh phận gì? Oái ăm thay,

một kẻ trên tài nghệ của ta, kẻ đó thét ra khói, nói ra lửa, vậy mà còn sợ người. Người biết kẻ đó là ai không và kẻ đó sợ ai không? Ha ha ! Kẻ đó là Vạn Cực Đế Quân và người mà lão sợ lại chính là người !

Lão nhấn mạnh :

- Vì sợ người nên lão không dám nghe lời ta, nhờ lão sợ người mà các người đó còn sống sót !

Độc Cô Thanh Tùng bây giờ mới chắc ý. Chàng hỏi tiếp :

- Vạn Cực Đế Quân giam cầm mấy người đó ở đâu?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp không do dự :

- Tại lăng tẩm của lão !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Đế Quân còn sống sờ sờ ra đó tại sao lại có lăng tẩm?

Chàng bật cười lớn :

- Lam Chủy ác ma ơi ! Lời nói đó khó tin lắm rồi ! Có lẽ nào người còn sống mà xây lăng tẩm từ lâu được ?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp bĩu môi :

- Người trong thiên hạ đều cho Vạn Cực Đế Quân đã chết và dĩ nhiên họ căn cứ vào ngôi lăng tẩm đó, nên quả quyết là Đế Quân đã chết thật rồi. Người có đâu nhờ vậy mà mấy mươi năm qua, Đế Quân mới được yên thân? Người phải biết, sau vụ mưu phản của Tề Vương, lòng người thần oán đến đâu?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ta hiểu ! Nhưng lăng tẩm của Đế Quân ở nơi nào?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp khoát tay :

- Ta chưa được hiểu !

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Chắc cũng nội trong vùng Vu Sơn, trên một đỉnh núi nào đó chứ gì?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp vẫn khoát tay :

- Ta vẫn chưa được hiểu !

Độc Cô Thanh Tùng phát cáu :

- Chưa được hiểu? Người nói thật hay muốn dối quanh với ta?

Lam Chủy Đại Hộ Pháp cười mỉm :

- Tin hay không tin tùy người. Ta có cần gì điều đó? Người phải biết ta đang chờ cái chết đây, ta có sợ gì người mà phải bịa nhưng điều không giúp ích ta được? Người nên nhớ ta là một con người có chủ trương rõ rệt, không thể bất cứ một áp lực nào có thể lung lạc được ta !

Lão ngừng lại, bắn hung quang ngay mặt chàng, lão lạnh lùng thốt :

- Tiểu tử ! Nếu Đế Quân biết được chính người gây ra huyết án hôm nay, thì song thân người sẽ không an toàn đó !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình nghĩ :

- Lão nói có lý lắm ! Nếu hiện tại ta tha lão thì hành động hôm nay sẽ bị lão mang đi tiết lộ khắp giang hồ, như vậy đại kế của mình hỏng bét.

Chàng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc.

Lam Chủy Đại Hộ Pháp lạnh lùng tiếp nói :

- Tiểu tử ! Người hối hận rồi phải không? Nếu ta biết tiểu tử là con người không có tín nghĩa thì có bao giờ ta nói những điều đó? Người nên giết ta đi thì hơn, thả ta ra song thân người bị hại chắc chắn !

Lãnh Nhạn Dung chớp ngời ánh mắt trong như nước mùa thu, điểm nụ cười tươi chen vào :

- Chưa hẳn như vậy đâu lão ác ma ơi !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn nàng chờ đợi nàng giải thích rõ hơn. Nàng có thể đưa ra ý kiến cứu vãn danh dự nàng.

Hiện chàng đang rối rắm, nếu không tha cho Lam Chủy Đại Hộ Pháp, thì chàng thất tín, mà tha chết lão thì hành tung cả ba sẽ bại lộ.

Lãnh Nhạn Dung quay sang chàng thốt :

- Anh hứa tha chết cho lão chứ anh đâu có hứa là thả lão đi đâu thì đi? Như vậy thì anh còn lo nghĩ gì nữa? Lão còn sống là anh giữ tròn chữ tín rồi ! Vả lại, ngày mai, ngày kia, thiếu gì việc và anh có thể quy tội cho lão rồi giết lão để trừ hậu hoạn? Anh chỉ giữ tròn lời hứa cho trường hợp hôm nay thôi.

Độc Cô Thanh Tùng cả mừng.

Địa Tướng lão nhân đột nhiên bật cười hăng hắc. Từ nơi chỗ ngồi, lão vọt mình lên rồi từ từ đáp mình xuống gần chỗ Lam Chủy Đại Hộ Pháp.

Không rõ lão nhân xuất thủ như thế nào, Lam Chủy Đại Hộ Pháp hôn mê, một tiếng rồi rú lên bất động.

Day qua Độc Cô Thanh Tùng, Địa Tướng lão nhân thốt :

- Tiểu tử ! Lần thứ hai xuất hiện trên giang hồ, khai sát giới.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi :

- Lão tiên bối giết lão ma rồi à ? Lão chết thật sự hay chỉ hôn mê thôi?

Địa Tướng điềm nhiên :

- Chưa chết nhưng có thể kể như chết rồi !

Nhân đưa bàn tay hương về Lam Chủy Đại Hộ Pháp đang nằm bất tỉnh dưới đất, phất nhẹ một cái theo lối cách không, lão ác ma buột miệng thở phì lồm cồm ngồi dậy.

Lão lẩm nhẩm :

- Ta ngủ say thế ? Nơi đây là đâu ?

Lão gãi đầu gãi tai rồi đứng lên bước đi, bỗng nhìn cánh tay cụt, lão biến sắc bật khóc lên :

- Ta mất một cánh tay ? Tại sao ? Ai trộm của ta ? Hu hu ! Ta phải tìm lại mới được ! Ta nhất định phải tìm cho được cánh tay của ta !

Lão quay mình bước đi.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung thấy lão bước đi, nặng nề nhọc mệt không còn một điểm võ công nào trong dáng dấp, cả hai biết nay Địa Tướng đã phá hủy công kực của lão rồi.

Hơn nữa Địa Tướng lão nhân còn điểm huyết phong bế ký ức của lão.

Lãnh Nhạn Dung lặng lẽ đưa ánh mắt nhìn lão nhân. Lão nhân bật cười quái dị :

- Hắn đã trở thành phế thải rồi, không còn nhớ gì đến việc hôm nay nữa !

Độc Cô Thanh Tùng thán phục :

- Lão tiên bối đã đạt đến mức thông huyền có đủ mọi biện pháp ứng phó với mọi tình hình. Nhưng chẳng biết tiên bối dùng thủ pháp gì ảo diệu thế?

Địa Tướng lão nhân đang cười bỗng trầm nghiêm lại :

- Người không nên hiểu thủ pháp tối độc đó làm gì !

Độc Cô Thanh Tùng không dám hỏi nữa, vẫy tay gọi Long Mã đến, bảo Lãnh Nhạn Dung lên ngồi. Chàng day qua Địa Tướng lão nhân :

- Bọn chúng tôi xin y kế thi hành !

Lão nhân thở dài tự thốt :

- Ta không ngờ lại có ngày lại phải trở lại trên giang hồ như thế này? Ta lại còn phải khai sát giới ! Oan nghiệt đáng lẽ phải mở thì ta lại cột vào.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung mang mặt nạ da người vào thì trở thành một lão và một cụ như cũ.

Cả ba, mỗi người ôm một chiếc rương nhìn quanh không thấy một bóng người, cùng giở thuật khinh công tối thượng tiến về Hoán Châu, đến Xá Giản Trấn.

Đêm đó, toàn thể nhân số trong tiêu cục Xá Giản trấn từ hai chánh phó Tiêu cục chủ đến bọn tiêu sư, cộng tất cả mười bốn người, đều chết không còn một mạng tại sảnh đường.

Đêm thứ hai, thứ ba rồi đến lượt các tiêu cục khác nữa quanh Hồng Trạch Hồ đều chung một số phận với tiêu cục trước.

Rồi từ đó, ba bóng người, hai lão một cụ, có chiếc rương sơn đỏ trong tay, đi đến đâu là máu Huyết Ma Bang chảy đến đó hay đúng hơn là máu huyết tiêu cục chảy đến đó.

Đuốt hai vùng Đại giang Nam Bắc, bóng cả ba là những bóng hung thần, bọn Huyết Ma Bang khiếp vía kinh hồng khi nghe người và rương đó sắp xuất hiện trong vùng quần hạt.

Tin đó đưa về tổng đàn Huyết Ma Bang .

Dĩ nhiên công đàn phần nộ, sai phái nhiều cao thủ phân tán đi khắp nơi, tìm tung tích ba người bí mật. Những kẻ ra đi không bao giờ trở lại Tổng Đàn nữa.

Họ có gặp ba người bí mật, nhưng họ gặp để tàn đời, chứ sứ mạng do Huyết Ma Bang giao phó có thể nói đến dăm bảy kiếp mới có thể nói tới việc hoàn thành.

Trong khi hai lão một mục xông xáo giang hồ, khơi dòng máu Huyết Ma Bang chảy thành sông, xác chất thành núi, thì bên cạnh Hồng Trạch Hồ, một tòa kiến trúc được dựng lên trông như kim điện.

Nơi cửa chánh có một tấm biển phủ lộ rõ ba chữ: “Võ Tôn Điện”.

Nét bút tô màu vàng cực kỳ xảo diệu.

Cửa chánh luôn luôn mở toang, từ bên ngoài nhìn vào trông thấy suốt ba lớp nhà, nhưng lạ lùng làm sao, điện vũ rộng thênh thang như vậy mà không có một bóng người thấp thoáng.

Nếu nói là một kiến trúc hoang tàn thì không đúng, bởi vẻ tráng lệ nguy nga của nó chứng tỏ có một bàn tay chăm sóc chu đáo thường xuyên.

Người đầu tiên do tánh hiếu kỳ vào cung điện xem nó quy mô như thế nào, là một tay tâm thương trong võ lâm.

Hắn xem đến hết vòng điện thứ nhất thấy không có sự cản trở nào.

Hắn đến vòng điện thứ hai vẫn bước dọc bước ngang tự do đi lại.

Đến vòng điện thứ ba, hắn bước vào đại sảnh thấy có một toà kim đài không lớn lắm nhưng minh quang chiếu sáng như dạ minh châu.

Hắn là tay mơ nào có biết giá trị Kim Đài như thế nào, nên hắn không lưu ý cho lắm. Đến lúc hắn ngẩng mặt lên, nhìn chung quanh hắn thấy có ba tấm kim bài, trên mặt kim bài có khắc năm chữ: “Võ Lâm Kim Đài Lệnh”

Hắn hoảng hồn lùi lại mấy bước lẩm nhẩm:

- Chiếc Kim Đài này có phải là chiếc đài của võ lâm mà ta thường nghe nói?

Nhìn quanh quất không thấy một bóng người nào, hắn bạo dạn bước tới.

Hắn đến sát chiếc Kim Đài, thấy trên đầu kim đài có bốn chữ: “Võ Lâm Kim Đài”.

Hắn ngửng mặt lên không bật cười ha hả:

- Võ Lâm Kim Đảnh tái hiện trên giang hồ thì từ nay bộ mặt của võ lâm sẽ được tươi sáng hơn.

Hắn toan nhắc lấy Võ Lâm Kim Đảnh đi nhưng do dự.

Hắn tự lượng võ công của mình chẳng thấm vào đâu, dù có chiếm chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, vị tất đã đủ lực sai sử khách giang hồ.

Hắn đứng trước chiếc Võ Lâm Kim Đảnh bồi hồi khôn tả.

Vừa lúc đó một giọng nói sang sảng vang lên, không rõ từ đâu phát xuất :

- Nhờ người phao truyền ra khắp giang hồ rằng lão phu đã tìm được chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, lão phu nghiêm nhiên trở thành Võ Lâm Thánh Tôn thời đại này, nếu có kẻ nào bất phục xin hãy đến đây ẩn chứng võ công với lão phu.

Hắn sợ xanh mặt không giám thử mạnh. Hắn chỉ nghe tiếng mà không thấy người, có nhìn ra bốn phía tìm kiếm nhưng vô ích.

Chỉ trong vòng ba hôm sau, cái tin Võ Lâm Kim Đảnh xuất hiện trên giang hồ được lan truyền nhanh chóng đi khắp nơi.

Và cũng đồng thời gian, ba lão già có ba rương báu bỗng nhiên vắng bóng giang hồ. Họ vắng bóng, bọn Huyết Ma Bang lại càng phân vân hơn.

Chúng nghị luận với nhau:

- Ba lão già đó là ai? Họ có liên quan gì đến chiếc Kim Đảnh không? Tại sao Kim Đảnh hiện thì họ ẩn? Một cuộc trùng hợp hay có mưu mô?

Tất cả quần hùng trên giang hồ chưa một ai có ý nghĩ Hồng Trạch Hồ tranh giành Kim Đảnh.

Nhưng tại Huyết Ma Bang có một người đang phẫn hận đến cực độ.

Người đó không ai khác hơn là Vạn Cực Đế Quân.

Đế Quân cho rằng trong thiên hạ không còn ai khiếp sợ chiếc Kim Đảnh kinh tâm trước mặt lão.

Vậy mà có kẻ đương nhiên dựa vào để suy cử mình lên ngôi vị Võ Lâm Thánh Tôn, một ngôi vị đáng lý phải dành cho lão, nếu lão không nhận cũng phải bỏ trống, ít ra cũng trong lúc sanh tiền của lão.

Người nào đó đã gián tiếp thách thức lão rõ rệt.

Cái tin Kim Đảnh xuất hiện ở Hồng Trạch Hồ thì ba hôm sau, Huyết Ma Đang có phản ứng liền. Tổng Đàn sai phái bang đồ đến tận nơi, vừa dò la vừa đo lường thực lực của người bí mật.

Đầu tiên, Huyết Ma Đang sai bọn danh thủ bị chế phục sau ngày đại diễn Cửu Long Huyết Minh.

Và đoàn người được sai phái, đặt dưới quyền hướng dẫn của Bích Nhân Thần Tăng, hiện xung nhiệm Lam Chủy Đàn Chủ quản hạt vùng Giang Bắc.

Hôm ấy, một ngày sáng lạn, bầu không chẳng chút mây vờn.

Mặt nước Hồng Trạch Hồ lặng như tờ, trong như gương.

Tòa Võ Tôn Kim Điện huy hoàng sừng sững dưới ánh thái dương.

Vào giờ thìn, Bích Nhân Thần Tăng và chín vị hòa thượng đến trước cửa Kim Điện.

Bích Nhân Thần Tăng ra hiệu cho các đệ tử đoạn ngồi xuống quay lại cổng.

Một hồi mõ kinh vang lên.

Trong cảnh trang nghiêm tịnh tịnh, tiếng mõ nổi lên công cốc, u buồn ghê rợn, vắng đến tận phương xa.

Bích Nhân Thần Tăng dụng ý khua mõ lên, cho kinh động người bên trong điện, họ sẽ đi ra, thần tăng sẽ được nhìn tận mắt họ là người nào mà ngang nhiên tự xưng cử làm Võ Lâm Thánh Tôn, dùng Kim Đảnh để rúng ép giang hồ.

Nhưng lão tăng khua mõ một lúc lâu chẳng thấy ma nào xuất đầu lộ diện.

Trong kim điện vẫn cảnh im lặng trang nghiêm, không một bóng người thập thò thấp thoáng nơi ba vòng điện sảnh.

Lão tăng lấy làm lạ hết sức. Lão cùng chín tên đệ tử ngồi từ thìn đến ngọ, vẫn không thấy một bóng người. Lão bắt đầu nóng nảy sai ba tên hòa thượng vào trong thăm dò động tịnh. Ba hòa thượng vâng lệnh đi liền.

Đợi cho họ đi được mấy trượng, Bích Nhân Thần Tăng lại sai sáu hòa thượng còn lại vào theo, làm cái thế ỷ viện cho toán trước.

Sáu hòa thượng sau cùng vào trong được một lúc thì Bích Nhân Thần Tăng theo vào.

Toán hòa thượng đi đầu vào đến đại sảnh vòng điện thứ ba thì thấy chói mắt vì thấy ánh chiếu của chiếc Kim Đảnh treo lơ lửng trước mặt.

Chúng đứng khựng lại đó chẳng biết làm gì hơn, chờ đợi nhóm thứ hai. Toán thứ hai cũng không có ý kiến gì đành chờ Bích Nhân Thần Tăng. Và lão đã tới nơi lòng lão rộn lên ham muốn.

Lão tán thưởng chiếc Kim Đảnh huy hoàng rực rỡ hấp dẫn người vừa bằng cái dáng vẻ bên ngoài vừa bằng cái ý nghĩa tượng trưng.

Chiếc Kim Đảnh đối với võ lâm như chiếc ấn nhà vua đối với thần dân.

Chiếc Kim Đảnh có uy lực vô biên, định đoạt sự mất còn của một cao thủ, một môn phái, nó xuất hiện nơi nào là nơi đó ai ai cũng phải cúi đầu.

Bích Nhân Thần Tăng miên man với ám ảnh đó, mặc dù ngày nay lão không còn mơ vọng như ngày nào, bởi trên đầu lão đã có sẵn một người và hiện tại lão đang ở đây vì người đó.

Chiếc Kim Đảnh lão không được quyền hưởng dụng nhưng lão phải liều chết để lấy được Kim Đảnh, hiến dâng cho người khác.

Lão dù sao cũng nhận thấy sự mỉa mai đó nhưng cũng đã muợn rồi!

Bây giờ lão muốn sống tất phải liều chết, và chết cho người vì người...

Bỗng, một tràng cười lạnh lạnh vang lên, tiếp theo đó là một giọng nói cay độc:

- Các ngươi không giữ quy giới, rời Thiếu Lâm đến đây muốn chiếm Kim Đảnh phải không?

Bà hòa thượng của tổp đầu cất tiếng niệm phật rồi cất giọng đáp:

- Thiếu Lâm phái trên Tung Sơn, thuộc chánh tông, từ một trăm năm qua giữ ngôi lãnh tụ võ lâm dù có muốn chiếm Kim Đảnh, thiết tưởng cũng hợp lý lắm, có gì lạ mà người lên tiếng phê bình? Người là ai có đức gì tài ba làm sao mà tự xưng mình là bậc tôn võ trong thiên hạ?

Tràng cười tiếp nổi cao hơn, như muốn tung nóc tòa đại sảnh.

Dứt tràng cười giọng nói lại theo liền, sang sảng như chuông đồng, chân dội cả tai của bọn hòa thượng:

- Bọn các người không thẹn mình là phường bại hoại, cái thanh danh của Thiệu Lâm Tự vì các người mà phai mờ, hoen ố, chẳng nghĩ đến cách trùng hưng uy tín, tái tạo thanh danh lại mà lại cam tâm làm nô lệ cho Huyết Ma Bang, phạm thêm tội ác, các người chưa thấm thía cái nhục chăng? Giờ đây lại chường mặt tại Hồng Trạch Hồ làm chim bay chó chạy cho lão ma đầu !

Ba hòa thượng sôi giận :

- Người là ai? Cứ chui rúc ở xó xỉnh tối tăm, dấu mặt dấu mày, lên giọng thầy đời giảng đạo lý?

Một giọng trầm ngâm lạnh lùng đáp lại :

- Các người dám dòm ngó đến chiếc Võ Lâm Kim Đảnh, thì cũng phải có một điểm gì hơn người, nhưng ngôi vị Võ Lâm Thánh Tôn chỉ có một, mà các người thì đông, chiếm ngôi vị duy nhất mà dăng lối quần chiến, thì ngôi vị duy nhất đó sẽ quy về cho tên nào trong số các người nếu rủi ta thất bại?

Lời nói của người bí mật sâu sắc vô cùng .

Kẻ nào đến đây rồi, nếu không phải là bàng quang tọa thị, tất phải có ý chiếm đoạt Kim Đảnh. Muốn chiếm đoạt Kim Đảnh thì phải xuất thủ cùng người bí mật giao đấu.

Trong một đoàn người đến cùng một lúc, không thể ai ai cũng muốn chiếm đoạt cho mình, bởi vật quý chỉ có một, mà người thì đông, làm sao phân chia cho đủ?

Như vậy phải có một người cùng đoàn được chọn lựa sẵn.

Phải để cho người đó ra tay, và nếu cần thì tất cả cùng tiếp chiến, chứ không thể tự ý ai muốn xuất thủ cũng được, bởi làm như vậy là tranh giành lẫn nhau.

Người bí mật thốt lên như vậy cốt để cho chúng xuất lộ đầu đoàn, mà cũng ngăn chặn chúng lối quần chiến ồ ạt.

Ba hòa thượng lấy mắt nhìn nhau, không ai thốt một lời nào họ sợ hành động tháo thứ thì dù có thành công cũng bị Bích Nhãn Thần Tăng quở trách, chứ đừng nói là thất bại.

Cả ba quay mặt ra phía sau như dò hỏi ý kiến đồng bọn.

Rồi chín người, người này nhìn người kia một lúc, bất thành linh bước tới, phân đứng theo vị trí, lập thành nửa trận đồ la hán, nhường một khoảng trống nơi trung ương vì thiếu người chiếm đóng.

Người bí mật buông giọng lạnh lùng đưa ra nhận xét :

- Rất tiếc là các người không đủ mười tám tên cho nên la hán trận không trọn vẹn ! Lão phu nhận thấy rằng lập một trận đồ bừa bãi thiếu người, phơi lổ phơi hang như vậy bất chấp bại thành là bọn người không còn sỷ diện nữa ! Chiếc Kim Đảnh kia đâu có thể về tay bọn các người ?

Mấy tiếng mõ kinh cốc cốc vang lên, cục trường đã thêm một bóng người, xuất hiện như một vầng thanh quang chớp sáng.

Bích Nhãn Thần Tăng ra mặt.

Lão đến nơi, ngồi ngay giữa khoảng trống, cười ha hả :

- Kể muốn chiếm đoạt Võ Lâm Kim Đảnh chính là lão đây, một lão tăng mà thôi! Dám hỏi người là bậc cao nhân phương nào, tài năng ra làm sao mà dám xưng là Võ Lâm Thánh Tôn? Đức hạnh ra sao mà dám hưởng dụng Kim Đảnh? Mặt mày ra sao mà không dám nhìn người?

Một ánh ngân quang chớp lên, giọng nói lạnh lùng tiếp theo liền :

- Hòa thượng vô sỉ ! Tiếp chiêu !

Một đạo chưởng kinh vút tới Bích Nhãn Thần Tăng dĩ nhiên là mãnh liệt vô tưởng. Chưởng kinh chụp từ bên trên xuống như một hòn núi chực đổ ập lên đầu Bích Nhãn Thần Tăng.

Bích Nhãn Thần Tăng hét lên một tiếng to, đôi tay cùng đưa lên như Lý Thiên Vương đỡ tháp, dùng chưởng pháp Kim Cang Đại Lực phản công.

Bọn chín hòa thượng bên ngoài khoanh tay trước ngực đề tụ chân cương sẵn sàng ứng chiến.

Bùng !

Kinh đạo của người bí mật và chưởng phong Kim Cang Phục Đại Ma Lục của Bích Nhãn Thần Tăng chạm nhau nổ thành tiếng.

Cục trường như bị một sức ép vạn cân đánh bật không khí ra ngoài, từng cơn sóng không khí cuốn đi trông thấy.

Chín tên hòa thượng án ngữ vị trí theo trận pháp la hán bị những cơn sóng cuốn dạt ra xa hơn trượng ngã nhào xuống.

Sóng không khí còn cuốn dồn đưa chúng lăn một vòng nữa. Sau cùng chúng cố đề tụ chân cương trầm mình cho khỏi lăn tròn. Mặt tên nào cũng xám xịt mắt trừng trừng mở, kinh hãi vô cùng. Sau phút giây bạt vía, chúng lồm cồm bò dậy, cố gượng đứng lên.

Chúng nhìn vào trung tâm vòng trận, chúng run bắn người lên :

- Trời !...

Bích Nhãn Thần Tăng chết liền tại chỗ, máu từ thất khiếu trào ra không ngừng.

Ngực của Bích Nhãn Thần Tăng gãy cụp, chứng tử từ trên đánh xuống làm ép gập thân hình của lão, sức ép quá mạnh, dồn máu ứ lại, phải thoát chỗ thất khiếu ra ngoài.

Chỗ ngực gãy cũng máu me be bét, một vài đốt xương trắng phơi lộ trong máu hồng, cạnh mở thịt nhầy nhụa.

Chín tên hòa thượng cùng kêu oái lên một tiếng, lùi mấy bước, cùng niệm phật hiệu đưa đường :

- A Di Đà Phật !

Chín hòa thượng cùng nhìn lên nóc sảnh cất giọng căm hờn :

- Thiếu Lâm Tự cùng người có thù oán gì mà người lờ hạ độc thủ chứ?

Một giọng cười lạnh lạnh vang lên :

- Bích Nhãn Thần Tăng không chán chính sơn môn tự mình mang thân nô lệ cho bọn ma đầu ác đạo, làm cho phái Thiếu Lâm mang danh hoen ố, lão ấy chết đi là Thiếu Lâm Tự trừ bỏ một điều sỉ nhục, chẳng mang ơn ta thì thôi sao còn uy oán ta?

Giọng nói gần mạnh :

- Còn các người nữa, liệu mà ăn năn hối ngộ, hướng thiện hồi đầu, lão phu sẽ không dung tha cho kẻ nào ngoan cố trong tội lỗi !

Chín hòa thượng lòng tràn phần uất, nhưng biết làm sao hơn khi mình kém thế.

Chúng đành mang xác của Bích Nhân Thần Tăng ra khỏi điện tải về Tung Sơn. Tiến đưa chín hòa thượng là một tràng cười lạnh lạnh đầy khinh bỉ, đầy thách thức.

Một giọng nói của nữ nhân vang lên, trên đỉnh sảnh sau khi bọn hòa thượng ra ngoài :

- Thanh Tùng ca ! Không ngờ công lực của anh tiến triển đến mức độ đó trong khoảng một thời gian ngắn ngủi ! Chỉ một chiêu thôi cũng đủ lấy mạng lão quỷ Thiếu Lâm.

Độc Cô Thanh Tùng đáp :

- Đó là kỳ công Thiên Oai Chiêu của Địa Tướng lão nhân !

Đó là Độc Cô Thanh Tùng và tất nhiên nữ nhân là Lãnh Nhạn Dung chứ chẳng ai khác.

Lãnh Nhạn Dung im lặng một chút rồi cất tiếng :

- Chúng ta bày ra kế này lấy khỏe chờ mệt, nhưng không biết khi nào Vạn Cực Đế Quân mới tới đây ? Ta chỉ mong Vạn Cực Lão Nữ tới trước, vì Địa Tướng lão nhân chỉ cần gặp một Vạn Cực Lão Nữ thôi ! Sau khi sát hại Vạn Cực Lão Nữ trả thù cho Thiên Tướng, Địa Tướng lão nhân quy ẩn liền ! Nhưng anh ạ, nếu Địa Tướng lão nhân quy ẩn bỏ mặc ta với Vạn Cực Đế Quân và Quần Ma, liệu mình có địch lại chúng không anh ? Em lo quá !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Dung muội ! Em yên tâm, dù anh không giám quả quyết mình có thể thắng Vạn Cực Thiên Tôn hay không anh vẫn có thể biết là mình không đến nỗi bại đâu !

Kim Điện trở lại tịch tĩnh như thường, cảnh tịch tĩnh còn lan rộng chung quanh bên ngoài cung điện.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung ẩn nấp ở đâu ?

Cả hai ở trong một căn phòng kiến tạo ngay trên đỉnh cung điện, nhìn xuống chiếc Kim Đảnh .

Gian phòng thiết trần cực kỳ trắng lệt.

Độc Cô Thanh Tùng vận chiếc giáp bạc, ngân quang chiếu sáng phản ảnh với màu hồng của Lãnh Nhận Dung. Cả hai, trai thì uy nghi, gái thì kiều diễm, thật đúng là một đôi trời sanh với đầy đủ ưu điểm mà kết hợp với nhau.

Sau khi bọn hòa thượng Thiếu Lâm Tự mang xác Bích Nhân Thần Tăng đi rồi, Độc Cô Thanh Tùng cởi chiếc giáp ra, lấy chiếc áo xanh mặc vào.

Chàng đưa ánh mắt ngời sáng nhìn Lãnh Nhận Dung âu yếm thốt :

- Kiến tạo nên cung điện này, công lao của Dung muội không nhỏ, em thật cực khổ biết bao !

Lãnh Nhận Dung nghe mát rượi trong lòng :

- Chứ anh và Địa Tướng lão nhân mãi bồn tẩu đó đây, em phải gánh vác phần nhẹ chứ? Nhờ anh và Địa Tướng lão nhân mà bọn Huyết Ma Bang dè dặt phần nào trong việc tác oai, tác phúc.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghiêm nét mặt tỏ vẻ lo ngại :

- Giết chúng ! Đánh rằng phải giết, bởi muốn cứu dân trừ hại thì chỉ còn cách đó mà thôi ! Nhưng dù mình làm phải đến đâu cũng không khỏi làm thương tổn đến thiên hòa, địa thuận. Huống chi những kẻ mà mình giết hại, bất quá chúng chỉ là bọn tay sai chúng không ác cũng không xon với chủ nhân của chúng. Cho đến bao giờ mình mới hạ được tên đầu não?

Lãnh Nhận Dung chớp chớp mắt vụt hỏi :

- Thanh Tùng ca ! Em có việc này chưa hiểu rành lắm !

Độc Cô Thanh Tùng hỏi lại :

- Có việc gì?

Lãnh Nhận Dung trầm ngâm một chút :

- Tại sao mình không đến thẳng sào huyệt Huyết Ma Bang tìm ngay lão đại ác ma mà lại tĩa dần từng tiêu cực một?

Độc Cô Thanh Tùng thở dài :

- Em thắc mắc đúng chỗ ! Chẳng qua mình phải dùng đến kế thấp này là tĩa dần vẩy cánh của chúng, chẳng qua mình không tìm được nơi nào chúng đặt Tổng Đàn hiện tại, sau ngày Vạn Cực Cung tan nát. Địa Tướng lão nhân đã hai lần do thám trên

Thần Nữ Phong, mà cũng chịu thôi chẳng biết được chúng rút về phương trời nào. Mình phải dùng kế thấp, trêu tức chúng, dụ dẫn chúng đến Hồng Trạch Hồ, anh tin chắc thế nào Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Ảo Nữ cũng sẽ đến vào một ngày gần đây.

Chàng nhích tới gần nàng hơn, ôm ghì nàng vào lòng, ve vuốt nàng.

- Nhận Dung em ! Mình tạm thời bỏ qua việc đó đi, hãy nghĩ đến mình một chút.

Mấy hôm nay anh nhớ em đến vô cùng !

Lãnh Nhận Dung thu gọn trong lòng chàng, thốt qua cảm động :

- Chứ em thì sao? Em không nhớ anh đến chết được à? Thanh Tùng ơi ! Chừng nào mình mới tảo thanh được bọn Huyết Ma Bang, để trở về Khanh Khanh cốc sống cho chúng ta?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết :

- Không lâu lắm đâu em !

Chàng nhớ đến song thân, sa sầm nét mặt :

- Hiện tại, không rõ ông bà ra sao, anh lo quá !

Lãnh Nhận Dung an ủi :

- Người tốt thì ơn trên phù hộ, em tin chắc không đến nỗi nào đâu anh ạ ! Vả lại, Huyết Ma Bang chưa hay là chính anh đã chiếm được chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh, thì Vạn Cực Đế Quân chưa gấp hạ thủ đâu !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Anh chỉ sợ hành tẩu bại lộ...

Lãnh Nhận Dung cười tin tưởng :

- Anh và em đều mang nạ da người, chúng có biết được chân tướng của mình cũng còn lâu.

Độc Cô Thanh Tùng nhẹ giọng :

- Anh chỉ mong được như lời em nói ! Giải cứu cho song thân anh và các vị thúc bá rồi mình sẽ tìm nơi quy ẩn.

Lãnh Nhận Dung an ủi chàng thêm mấy câu, chàng thấy lòng dịu lại.

Cả hai tâm sự với nhau một lúc nữa.

Chợt đôi mắt chàng bừng lên sát khí, chàng cắn hờn :

- Anh còn hận Huyết Ma Bang cực độ, nen hôm nay, gặp lũ sư hổ mang Thiếu Lâm là anh không đành được tánh nóng mới xuất độc chiêu hạ sát lão ! Hừ ! Lão đó gian hoạt nham hiểm có thừa, chết cũng đáng !

Lãnh Nhạn Dung không đáp.

Độc Cô Thanh Tùng day qua nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng cài lệ quanh mi, chàng biết là nàng nhớ đến cái chết thảm của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Nàng cất giọng u buồn thốt :

- Chắc anh còn nhớ là Gia Gia em chết còn chưa được bao ngày. Em muốn chính tay em moi tim bổ óc kẻ thù, em muốn được như thế lắm, anh ơi ! Vạn Cực Lão Nữ đã gây nên cái chết cho Gia Gia em, thì mụ ấy phải trả món nợ máu trước vong linh người !

Vừa lúc đó cả hai nghe có tiếng chân người.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc đứng lên, nhìn theo một lối thông bí mật, nhận ra là Địa Tướng lão nhân với thân hình cao lớn từ ngoài đi vào.

Độc Cô Thanh Tùng nghinh đón, điểm một nụ cười hỏi ngay :

- Lão tiền bối tìm ra được trụ sở Tổng Đàn Huyết Ma Bang chưa? Còn tin tức của song thân tôi?

Địa Tướng lão nhân có vẻ trang nghiêm phi thường !

Lão Ma Đế Quân có phần âm trầm thâm hiểm hơn cả lúc trước, sánh với Quỷ Vương, lão còn trên một bậc, còn lão Ma Nữ thì có lẽ giờ đây đang nghiên cứu quyền ký sự của ta, khi nào học xong mụ mới chịu xuất đầu lộ diện ! Ta ngại chừng đó mình không còn cách gì chế phục nổi !

Độc Cô Thanh Tùng nhận tội về mình :

- Tất cả đều do nơi chỗ sơ xuất của tôi mà ra cả ! Tôi hối hận vô cùng !

Địa Tướng lão nhân nhìn chàng với ánh mắt nghiêm khắc :

- Dù sao, thì việc cũng đã rồi, người không nên thắc mắc làm gì nữa. Hiện tại công lực của người khá cao, người lại gồm nhiều tuyệt học của các kỳ nhân dị khách trên giang hồ, tưởng lão ma cũng khó lòng thắng người nổi ! Người nên tinh luyện trượng

pháp Quỷ Vương, kiếm pháp Kim Long của Vô Danh Kiếm Khách, đem hai môn đó dung hợp với nhau, người sẽ có một tuyệt học áp đảo lão ma dễ dàng!

Độc Cô Thanh Tùng cúi đầu vâng lãnh ý kiến đó. Chàng lại hỏi:

- Nghe nói lão ma có luyện môn Hoá Huyết Thần Công, sát hại người dễ dàng trong vòng trăm bước, khi gặp ảo sử dụng môn công đó, tôi làm cách nào để xin hóa giải? Xin lão tiên bối chỉ dạy!

Địa Tướng lão nhân ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt lại suy nghĩ về một vấn đề nan giải. Một lúc lâu Địa Tướng lão nhân mở mắt ra, một ánh tinh quang ngời chớp lên, liến tất ngay theo đó.

Lão nhân trầm giọng:

- Luyện Hoá Huyết Thần Công, phải để tụ tinh huyết. Môn công đó gốc tại tây vực, không thuộc về Trung Nguyên, nếu luyện được rồi thì nắm chắc bá đạo trong võ lâm. Nhưng muốn luyện môn công đó đến nơi đến chốn, phải bắt đầu từ lúc tuổi còn thơ. Lão ma cấp bách dành ngôi bá đạo trên giang hồ, bất chấp niên cao kỷ trong mà luyện cho được, dù lão thành công cũng không duy trì được sức chịu đựng lâu dài.

- Người cố gắng luyện thành một vầng cương khí hộ thân, miễn giữ sao cho đừng thất bại trong một thời khắc ngắn ngủi, đến lúc Hoá Huyết Thần Công yếu dần đem hai môn trượng và kiếm công kích lão, chắc chắn lão sẽ bại.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, toan nói mấy tiếng, Địa Tướng lão nhân tiếp nối:

- Từ giờ trở đi cứ vào giờ tý và Ngọ, ta sẽ giúp người luyện công lực một lúc. Với mức tiến của người hiện tại thì chỉ trong vòng một tuần thì người luyện thành cương khí vững chắc rồi!

Thốt xong lão nhân vừa bước ra ngoài vừa bảo:

- Ta đi tìm vài món thuốc giúp người luyện công đây!

Kể từ hôm đó, Độc Cô Thanh Tùng y theo chỉ dẫn của Địa Tướng lão nhân mà luyện cương khí phòng thân, ngày qua ngày, chẳng có điều chi lạ xảy ra.

Và cũng từ ngày Bích Nhân Thần Tăng thăm tử, Huyết Ma Bang chưa sai phái cao thủ tới Võ Tôn Kim Điện nữa.

Có khi cao hứng Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung rong thuyền dạo chơi nước Hồng Trạch Hồ. Cả hai, càng ngày tình nồng ý đượm, khăng khít nhau như đôi uyên ương.

Bấy ngày qua...

Ngày cuối cùng mà Độc Cô Thanh Tùng đang ráo riết luyện tập, bỗng nhiên Lãnh Nhạn Dung từ bên ngoài hấp tấp chạy vào. Mặt nàng lộ vẻ lo âu rõ rệt.

Nàng không dám khینگ động Độc Cô Thanh Tùng, nàng lẩm nhẩm :

- Làm sao bây giờ? Xích Diệp phu nhân đến đây làm gì? Dù thân phận của bà vừa là Mẹ lớn của Thanh Tùng, vừa là Di, nhưng tại Vạn Cực Cung quần hùng đã bị Vạn Cực Đế Quân chế phục bắt làm nô lệ cho lão, liệu bà có thoát khỏi việc đó không? Nếu bà cũng chung số hận với quần hùng thì hiện tại bà là người của Huyết Ma Bang, một kẻ đối lập chứ không còn là người thân nữa, mình đối phó làm sao cho phải lẽ ?

Nàng nghĩ :

- Bà đến đây vì ý riêng hay do mạng lệnh của ác ma?

Nàng lo ngại quá. Nàng nhìn sang Độc Cô Thanh Tùng và Địa Tướng lão nhân, cả hai đang ngồi trong một vòng cương khí dày hơn ba bước, mờ mờ ảo ảo.

Cả hai chỉ còn luyện cách thu nạp đạo cương khí đó cho trở thành vô hình, là kẻ như thành công rồi.

Nàng không thể phá ngang chàng lúc luyện công nhưng lại bồn chồn về sự xuất hiện của Xích Diệp phu nhân, không thể ngồi yên một chỗ, lại chạy ra ngoài.

Xích Diệp Phu Nhân lúc đó chỉ còn cách Kim Điện năm trượng.

Lãnh Nhạn Dung càng lo ngại quynh quáng lên, thầm nghĩ :

“Mình phải đối phó làm sao? Nếu thực sự bà ấy muốn chiếm đoạt Kim Đảnh? Mình không sợ bà nhưng chẳng lẽ lại hạ độc thủ với bà.”

Xích Diệp Phu Nhân không cỡi xe ngựa, mà lại cỡi chim loan có vòng lục lạc nơi cổ.

Tiếng lục lạc khua lên càng lúc càng nghe gần.

Lãnh Nhạn Dung kinh sợ phát động, nảy sinh một chủ ý. Nàng nghĩ :

“Mình cốt làm sao ngăn trở cho bà ta dây dưa trong chốc lát, đợi Thanh Tùng ca thu công phu lại rồi, chàng sẽ có cách ứng phó với bà.”

Nàng trở vào phòng khóa chiếc ngân giáp lên mình vào chỗ kín chờ đợi.

Không lâu lắm, Xích Diệp Phu Nhân đã đến trước cổng Kim Điện. Tiếng lục lạc im bật chứng tỏ chim loan đã đáp xuống đất rồi. Lãnh Nhạn Dung nhìn theo lối thông bí mật nghĩ thầm :

“Xích Diệp Phu Nhân cũng to gan đấy chứ? Đơn thân độc mã mà dám dẫn xác đến, bất chấp mọi hiểm nguy mà bà biết chắc là sẽ gặp tại đây.”

Có tiếng chân người vang lên từ ngoài cổng điện đi vào.

Lãnh Nhạn Dung nhìn ra còn thấy ngoài Xích Diệp Phu Nhân còn có Ma Nương và Xích Diệp Công Chúa.

Lãnh Nhạn Dung mừng rỡ thầm nghĩ :

“Cả ba đều có liên quan mật thiết với Thanh Tùng ca, riêng về Ma Vương thì còn có liên quan về Quỷ Phủ, như vậy tình thế chẳng đến nỗi nào như mình lo ngại.”

Nhưng, sự mừng rỡ không bao lâu, nàng lại lo :

- Họ đâu có thể biết được chính Thanh Tùng ca là người hộ trì Kim Đảnh? Nếu họ quyết tâm chiếm đoạt thì họ xuất thủ rồi. Dĩ nhiên mình phải chống lại, như vậy còn gì là hòa khí?

Xích Diệp Phu Nhân đã vào tới vòng điện thứ ba, nơi có đặt chiếc Kim Đảnh.

Gương mặt bà trang nghiêm vô cùng.

Dù Lãnh Nhạn Dung có hảo cảm với bà cách nào, cũng không khỏi chê trách bà ta tự lượng sức mình, vì võ công như Bích Nhãn Thần Tăng còn bỏ mạng tại đây, huống chi là bà !

Nàng suy nghĩ một giây lấy chủ định đối phó tình hình.

Từ nơi chỗ này, nàng buông mình xuống, ẩn sau khung cửa bí mật.

Nàng định đem sự thật tỏ bày cùng Xích Diệp Phu Nhân, rất có thể bà sẽ đi ngay, không còn tranh chấp nữa, mà biết đâu Ma Nương sẽ ở lại giúp Thanh Tùng một tay.

Nàng vừa quyết định thái độ xong thì bên ngoài Xích Diệp Phu Nhân cao giọng thốt :

- Xích Diệp Phu Nhân Kim Hà, từ Thê Hà Lãnh đến đây, xin được bái kiến vị hộ trì Võ Lâm Kim Đảnh.

Lãnh Nhạn Dung cố sửa giọng nói cho có vẻ nam nhân, đáp :

- Bồn Võ Tôn Kim Điện chưa ra lệnh vời mà bỗngưng phu nhân lại đến, chắc có điều gì muốn dạy bảo?

Chừng như Xích Diệp Phu Nhân muốn nghe giọng nói quen thuộc, mà lại nghe một giọng rất kỳ lạ, bà tỏ ý kinh ngạc có lẫn thất vọng.

Khẽ cau đôi mày, bà gật đầu :

- Dạy bảo thì không giám, chỉ xin xuất hiện cho thấy mặt thôi !

Lãnh Nhạn Dung bấm chốt cơ quan cánh cửa bí mật mở ra, nàng từ trên buồng mình xuống, hiện ra trong chiếc áo giáp bạc trắng với chiếc mặt nạ da người.

Trong lớp người xuất hiện, Lãnh Nhạn Dung là một lão nhân không thể phân biệt được nam hay nữ.

Với chiếc mặt nạ da người, nàng che dấu mọi cảm nghĩ, nếu có biểu lộ trên gương mặt, Xích Diệp Phu Nhân không làm sao nhận xét được những gì bà mong mỗi nơi đối tượng.

Lãnh Nhạn Dung lạnh lùng hỏi :

- Kể hộ trì chiếc Kim Đảnh đã tuân ý xuất hiện rồi đây, phu nhân có điều chỉ chỉ giáo?

Xích Diệp Phu Nhân bước tới hai bước, chiếu đôi mắt sáng rực như sao nhìn tròn trọc vào nàng.

Lâu lắm bà mới tự thốt chứ không hề hướng về đối phương :

- Một người mang nạ ! Mà lại là loại nạ da người !

Ma Nương nóng nảy bước tới ba bước, nói chen vào :

- Tên thất phu tự cao tự đại kia ! Người chắc gì mình có võ công hơn người, có đức hạnh hơn người mà hòng độ trì Kim Đảnh? Nếu giang hồ bất phục thì sao?

Lãnh Nhạn Dung thừa rõ Ma Nương tính nóng như lửa không thể dùng cương, vội điển nụ cười gọi ngay danh tự bà :

- Ma Nương ! Bà thấy sao mà cho rằng bốn Võ Lâm Thánh Tôn tài đức kém người ?

Ma Nương không ngờ đối tượng lại biết rõ danh tự của bà, khê giật mình biến sắc mặt day qua Xích Diệp Phu Nhân, thì thầm :

- Phu nhân ! Có lẽ lão ma đầu đoán đúng ! Người hộ trì Kim Đảnh là Độc Cô Thanh Tùng ? Nếu đúng như lão ma đầu nghi ngờ thì nguy cho mình rồi, phu nhân ạ ! Lão sai phái mình làm cái phao thăm dò tình thế. Nếu không phải là Độc Cô Thanh Tùng thì mình bị hại tại đây cũng như Bích Nhãn Ác Tăng, còn nếu đúng là Độc Cô Thanh Tùng thì nhất định mình không đến nỗi nào. Nhưng mang xác thân an toàn mà trở về Tổng Đàn thì có khác nào xác nhận sự nghi ngờ của lão ma đầu là đúng sự thật ? Chừng đó lão sẽ dùng Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Kim Xoa Giáo Chủ mà cưỡng chế Thanh Tùng, có phải là khổ sở cho Thanh Tùng không ?

Xích Diệp phu nhân gật đầu :

- Ma Nương nói rất phải, nhưng cũng còn xem sự thực như thế nào mới dứt khoát thái độ được. Mình phải hết sức quan sát đề phòng, tùy cơ hành sự .

Ma Nương lộ vẻ ưu tư trầm trọng. Bà đâu quên được cái thâm tử của Thích Kế Dương ca ca của bà tại Vạn Cực Cung, bà thù hận Huyết Ma Bang vô cùng .

Nghĩ đến cái chết của Thích Kế Dương, bà nghiêng răng ken két .

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -